

Motion till riksdagen 2020/21:1832

av **Julia Kronlid m.fl. (SD)**

Barnvänlig familjepolitik

Innehållsförteckning

Förslag till riksdagsbeslut.....	3
Inledning.....	7
Ekonomisk trygghet för barn och familjer	7
Besök hos mödravården.....	7
En utökad och humanare graviditetspenning.....	8
Flerbarnstillägg	8
Bidrag till ensamstående.....	8
Bidrag till förstföderskor	9
Valfrihet inom föräldrapenningen – avskaffa reserverade månader.....	9
Ökad flexibilitet för familjen, med barnets bästa i fokus	9
En stärkt föräldraförsäkring.....	10
Snabbhetspremie.....	10
Öka antalet dubbeldagar	10
Utökad sorgepeng	11
Utökad antal dagar vid barns födsel eller adoption	11
Barnomsorgspeng även för omsorg om egna barn	11
Förskoledagar och skoldagar	12
Stärkt bostadsbidrag för familjer med störst behov	12
Återkrav av bostadsbidrag	13
Avskaffa krav på boyta för rätt till umgängesbidrag	13
Ett hållbart system för underhållsbidrag och underhållsstöd.....	13
Adoptionsbidrag	14
Stärka pensionen under föräldraledighet och deltidsarbete	15
Barnpension och efterlevandestödet	16

Bidragsfusk och felaktiga utbetalningar	16
Barnvänlig familjerätt.....	17
Barndomsgaranti.....	17
Fastställande av faderskap	17
Gemensam vårdnad som norm	18
Familjemedling för barnets bästa vid separationer	19
Databas över familjehem	20
Barnäktenskap.....	20
Tvångsäktenskap.....	21
Månggifte.....	23
Digitaliserad hantering av dokument.....	24
Testamenteregister	24
Utvidgad arvsrätt	25
Digitalt arv efter avliden.....	25
Trygg vård och omsorg för barn.....	26
Satsningar på förlossningsvården och barnsjukvården.....	26
Barn- och ungdomspsykiatri.....	27
Mobila vårdenheter	27
Palliativ vård.....	28
Nationellt kompetenscenter med särskild kunskap om barns hjälpmedel	28
Assistansersättning och LSS.....	29
Anhörigstöd	30
Funktionsrätt i skolan	30
Trygg och flexibel förskola	31
Mat av god kvalitet	31
Nationella riktlinjer för pedagogisk omsorg.....	31
Öppna förskolan.....	32

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att båda föräldrarna ska ha lagstadgad rätt att närvara vid besök hos mödravården under hela graviditeten och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en ny form av tillfällig föräldrapenning vid mödravårdsbesök för båda föräldrarna och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en generell graviditetspenning och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en mjukare bedömning av graviditetspenning och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om barnbidrag och att utreda utformningen av flerbarnstillägget och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda möjligheten om tillägg för ensamstående vårdnadshavare och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ett särskilt bidrag till förstföderskor och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att barnens bästa och varje barns unika behov ska vara centralt i utformningen av föräldrapenningen och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att avskaffa kvotering i föräldraförsäkringen och återge valfriheten till familjerna och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att föräldrapenningen ska kunna överlåtas till mor- och farföräldrar och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ökad flexibilitet i föräldrapenning så att inga dagar går förlorade och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att stärka föräldrapenningen och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en utökad tidsram för skyddande av sjukpenninggrundande inkomst och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att öka antalet dubbeldagar och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utöka antalet dagar med sorgepeng och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om fler antal dagar vid barns födsel eller adoption och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om barnomsorgspong för omsorg om egna barn och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om förskoledagar och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att stärka bostadsbidraget och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om återkrav av bostadsbidrag och tillkännager detta för regeringen.

21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att ta bort krav på boyta för umgängesbidrag och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att de parallella systemen i underhållsbidrag och underhållsstöd bör utredas och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om underhållsstödets sexmånadersregel och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda vilka konsekvenserna bör vara för föräldrar som underlåter att bidra till sitt barns försörjning och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om indexering av underhållsstödet och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att höja adoptionsbidraget och tillkännager detta för regeringen.
27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om finansiering av adoptionsverksamheter och tillkännager detta för regeringen.
28. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om pensionsrätt för barnår och tillkännager detta för regeringen.
29. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att återinföra krav på intyg vid ansökan om efterlevandestöd och tillkännager detta för regeringen.
30. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om krav på medborgarskap vid ansökan om efterlevandestöd och tillkännager detta för regeringen.
31. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att skyndsamt återkomma med förslag i enlighet med tidigare tillkännagivande om efterlevandestöd för barn som har försörjning tillgodosedd av kommunen, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
32. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om bidragsfusk och felaktiga utbetalningar och tillkännager detta för regeringen.
33. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att införa en barndomsgaranti och tillkännager detta för regeringen.
34. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att införa en nollvision mot barnmisär och tillkännager detta för regeringen.
35. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över föräldrabalken i syfte att möjliggöra tidigare fastställande av faderskap och tillkännager detta för regeringen.
36. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det bör fastställas en rutin inom mödravården om att inleda processen för fastställande av faderskap i de fall föräldrarna ger sitt medgivande och tillkännager detta för regeringen.
37. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att gemensam vårdnad blir automatisk om faderskapet är fastställt vid barnets födelse och om det inte finns uppenbara skäl emot gemensam vårdnad och tillkännager detta för regeringen.
38. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att en känd fader till ett barn per automatik ska tillerkännas gemensam vårdnad om det är till barnets bästa och det inte finns uppenbara skäl emot det och tillkännager detta för regeringen.
39. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att införa gemensam vårdnad som norm och tillkännager detta för regeringen.

40. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att tvister kring vårdnad i första hand ska lösas genom familjemedling och domstolsmål undvikas och tillkännager detta för regeringen.
41. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att en särskild stödperson bör utses åt barnet senast i samband med familjemedling och tillkännager detta för regeringen.
42. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att införa en databas för familjehem och tillkännager detta för regeringen.
43. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att inga barn i Sverige ska vara gifta och tillkännager detta för regeringen.
44. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att göra det straffbart att ingå eller på något sätt bidra till barnäktenskap i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
45. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att även inofficiella barnäktenskap ska kunna straffas och tillkännager detta för regeringen.
46. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att straffet för barnäktenskap ska vara kännbart och tillkännager detta för regeringen.
47. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att kartlägga förekomsten av barnäktenskap och tillkännager detta för regeringen.
48. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att lagar och regler inte ska anpassas efter att barn ska vara gifta och tillkännager detta för regeringen.
49. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att lagar och regler ska förändras så att det klart framgår att barn aldrig ska betraktas som gifta i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
50. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att stödja barn och unga så att de kan ta sig ur äktenskap och tillkännager detta för regeringen.
51. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att verka för förstärkning av förlossningsvården, eftervården samt barnsjukvården och tillkännager detta för regeringen.
52. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att omgående utveckla och förstärka barn- och ungdomspsykiatri genom nationella flödesprogram och tillkännager detta för regeringen.
53. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utöka verksamheten med mobila vårdenheter vid en pandemi och tillkännager detta för regeringen.
54. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utöka verksamheten för mobila vårdenheter med tandvård och tillkännager detta för regeringen.
55. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att införa nationella riktlinjer för att uppnå en likvärdig palliativ vård i hela landet och tillkännager detta för regeringen.
56. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det i de nationella riktlinjerna om palliativ vård bör tas hänsyn till patienternas egna önskemål och tillkännager detta för regeringen.
57. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att verka för att införa ett nationellt kompetenscenter där expertkunskap om avancerade hjälpmedel och barns hjälpmedelsbehov samlas och tillkännager detta för regeringen.
58. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att LSS-lagen behöver ses över, utvecklas och moderniseras och tillkännager detta för regeringen.

59. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att LSS-lagens ursprungliga intentioner i ett första skede ska upprätthållas och tillkännager detta för regeringen.
60. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att personkretsarna i LSS-lagen bör utgå från behov och inte diagnoser och tillkännager detta för regeringen.
61. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att LSS-insatserna inte bör standardiseras, så som sker i dag, och tillkännager detta för regeringen.
62. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att samordningsbestämmelserna måste ses över och göras mer flexibla och tillkännager detta för regeringen.
63. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det delade huvudmannskapet måste ses över mer grundligt och tillkännager detta för regeringen.
64. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att de som efter den nya tillämpningen av lagen fick beslutet kraftigt sänkt eller indraget ska få sin sak prövad på nytt och tillkännager detta för regeringen.
65. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda de samhällsekonomiska effekterna av LSS-insatserna samt konsekvenserna för andra stödsystem och tillkännager detta för regeringen.
66. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det måste förtydligas vad begreppet föräldraansvar avser så att inte godtycklighet och skillnader råder runt om i landet och tillkännager detta för regeringen.
67. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ett likvärdigt och utökat anhörigstöd i hela landet och tillkännager detta för regeringen.
68. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att verka för ett införande av en samordnande funktion för familjer med ett eller flera barn med funktionsnedsättning eller särskilda behov och tillkännager detta för regeringen.
69. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om likvärdig lön och ersättning till anställda oavsett relation till assistansanvändaren och tillkännager detta för regeringen.
70. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att skollagen bör förtydligas så att det framgår att skolor ska ha grundläggande fysisk tillgänglighet och tillkännager detta för regeringen.
71. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att alla lärare ska ha grundläggande kunskaper i hur de ska arbeta med elever med funktionsnedsättning och tillkännager detta för regeringen.
72. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att rektorsutbildningen ska innefatta kunskaper om elever med funktionsnedsättning och tillkännager detta för regeringen.
73. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över ifall det behövs ett förbättrat regelverk för stöd och särskilt stöd till skolorna och tillkännager detta för regeringen.
74. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över inkluderingstanken i skolan och tillkännager detta för regeringen.
75. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om god matkvalitet och tillkännager detta för regeringen.

76. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att upprätta nationella riktlinjer för pedagogisk omsorg och tillkännager detta för regeringen.
77. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att mat som serveras i förskolan i möjligaste mån ska vara ”härproducerad” och tillkännager detta för regeringen.
78. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att förtydliga den öppna förskolans uppdrag och inkludera ett uppdrag att stimulera barns språkutveckling och tillkännager detta för regeringen.

Inledning

Familjen med sin omhändertagande, kulturförmedlande och fostrande roll är samhällets viktigaste och mest grundläggande gemenskap. Starka och trygga familjer är en nödvändig förutsättning för harmoniska samhällsförhållanden. Politikens uppgift är att stötta familjerna utan att inkränka på deras handlingsfrihet, men också att skapa starka skyddsnät. Dessa skyddsnät är beroende av goda förutsättningar för att kunna rycka ut till barnens stöd i de fall då föräldrarna sviker sitt ansvar eller då familjen av någon orsak faller sönder. Utgångspunkten för Sverigedemokraternas familjepolitik är att barnens bästa ska beaktas i alla situationer inom familjepolitikens område.

Ekonomisk trygghet för barn och familjer

Besök hos mödravården

När graviditeten är bekräftad kan det vara en omtumlande tid med vetskapen om ett stundande föräldraskap. För kvinnan kan fysiska känningar av graviditeten komma tidigt medan det kan vara svårare för mannen att ta till sig det väntande barnet. Besök hos mödravården kan hjälpa föräldrarna med viktig information om fostrets utveckling och den gravida kvinnans hälsa och vara en förberedelse för föräldraskapet. Enligt lagen är det ingen självklarhet att båda föräldrarna ska beviljas ledighet med ersättning för besök hos mödravården. För mammorna regleras detta i vissa fall i kollektivavtal medan papporna får hoppas på en förstående chef. I dessa situationer kan då fadern tvingas avstå. Detta anser vi är fel.

Båda föräldrarna bör ha en lagstadgad rätt att besöka mödravården så snart graviditeten är ett faktum och mödravårdsbesök inleds, alldeles oavsett eventuella komplikationer med graviditeten. Ofta är ultraljuden, som kan ske tidigt i graviditeten runt v. 12–13 och rutinultraljudet något senare runt v. 16, viktiga händelser för båda föräldrarna, och det kan vara först då graviditeten och det väntande barnet känns verkligt. Det kan även förekomma tråkiga besked vid dessa undersökningar, och då är det en självklarhet att båda föräldrarna ska ges möjlighet att vara med.

Båda föräldrarna bör även ha möjlighet att ansöka om en ny form av tillfällig föräldrapenning för besök hos mödravården. De ordinarie föräldrapenningdagarna ska inte behöva användas till detta före de 60 dagar före beräknad förlossning som båda föräldrarna numera har rätt att ta ut föräldrapeng för.

En utökad och humanare graviditetspenning

Sverigedemokraterna anser att det särskilt under den sista tiden i graviditeten ska finnas förutsättningar för lugn och harmoni, för såväl mamman som för det väntande barnet. För kvinnor som på grund av ett ansträngande yrke upplever besvär finns idag möjlighet till graviditetspenning. Denna kan erhållas från och med den 60:e dagen före beräknad födsel. Trots detta nekas idag många denna avlastning, med följd att de tvingas fortsätta arbeta heltid, trots höggraviditet och inte sällan med fysiskt påfrestande arbetsuppgifter.

Att plötsligt inte klara av sina arbetsuppgifter till följd av graviditeten kan leda till ökad oro och stress, vilket är negativt för både mamman och barnet. Därför är det vår ambition att bedömningen för att få graviditetspenning från den 60:e dagen före beräknad förlossning blir mjukare. Genom att använda sig av SSK (Standard för svensk yrkesklassificering) för att tydliggöra vilka yrken som kan inräknas som riskfyllda och för ansträngande under en graviditet skulle bedömningen bli mer likvärdig och förutsägbar över landet. Vi vill också uppdra till regeringen att utreda möjligheten att införa ett antal graviditetsdagar som alla gravida kvinnor kan ha rätt att ansöka om de 30 sista dagarna före beräknad förlossning, oavsett behov i förhållande till sitt arbete eller inte. Det skulle innebära att alla kvinnor oavsett hälsotillstånd och yrke får rätt till graviditetspenning i slutet av graviditeten samt att rättigheten sträcker sig fram till dagen före beräknad förlossning, och inte som idag där den avslutas den elfte dagen före beräknad förlossning.

Flerbarnstillägg

Allmänt barnbidrag infördes i Sverige 1947, och 1987 infördes flerbarnstillägget för att stärka upp mot minskade livsmedelssubventioner. Bidragens innebörd har ändrats över tid, och det gäller även kringliggande stöd och bidrag.

I Riksrevisionens skrivelse, Flerbarnstillägget i barnbidraget, redogörs att ensamstående föräldrar är överrepresenterade bland ekonomiskt svaga familjer liksom familjer med flera barn. Många av dessa hushåll bor i utanförskapsområden. Med nuvarande system där ett allmänt bidrag utbetalas utan krav på vare sig sysselsättning eller ekonomiskt behov skulle det generellt sett kunna minska arbetsviljan och snarare spä på utanförskapet. Det är inte helt otänkbart att nuvarande system har en inlåsnings effekt för främst kvinnor med flera barn i utanförskapsområde, som med ett förhållandevis stort bidrag rent ekonomiskt saknar behov av egen försörjning. Exempelvis är bidraget bestående av barnbidrag inklusive flerbarnstillägget för en fembarnsfamilj 9 240 kr per månad. Med ett villkorat bidrag kan integrationen stimuleras och uppmuntra till arbete.

Sverigedemokraterna önskar därför se att utformningen av flerbarnstillägget utreds dels utifrån jämställdhetspolitiska aspekter, dels på vilket sätt dess utformning skulle kunna minimera att föräldrar hamnar i ett bidragsberoende med följd effekter som minskad närvaro på arbetsmarknad och integrering.

Bidrag till ensamstående

Sverigedemokraterna menar att i utformningen av dagens barnbidrag och flerbarnstillägg missar man en särskilt utsatt grupp som är ensamstående föräldrar. Vi anser därför att regeringen i en utredning om barnbidragets och flerbarnstilläggets utformning också bör ta fram förslag som riktar sig till ensamstående föräldrar. Ur

jämställdhetssynpunkt är detta viktigt då en stor del av de ensamstående föräldrarna är kvinnor med svag ekonomi. Det skulle kunna vara ett viktigt tillskott för en tryggare ekonomisk situation för barnen och också stärka den ekonomiska jämställdheten.

Bidrag till förstföderskor

Som ett familjevänligt parti vill vi införa ett nytt bidrag till förstföderskor som ges då föräldrautbildning genomförs. Syftet är ett engångsstöd som utgår för att kunna täcka en del av de engångskostnader som uppstår i samband med en nyfödd. Vi menar att några av de största kostnaderna kommer vid första barnet, samtidigt som bristen på ett ekonomiskt startkapital kan vara en barriär för främst yngre personer att bilda familj. Givetvis är det samtidigt viktigt att varje familj så långt det är möjligt skapar långsiktiga ekonomiska förutsättningar för familjebildning.

Valfrihet inom föräldrapenningen – avskaffa reserverade månader

Föräldraförsäkringen är den nyblivna eller växande familjens garanti för ekonomisk stabilitet under barnens första omsorgskrävande år. Sverigedemokraternas utgångspunkt är att barnens bästa ska stå i centrum och att varje barns behov är unikt. Varje familj är unik, och hur föräldrapenningen fördelas mellan vårdnadshavarna bör bestämmas av föräldrarna som är vårdnadshavare till barnet utifrån deras önskemål. Vikten av ett delat föräldraansvar och närvarande föräldrar är viktigt, och pappors ökade uttag av föräldrapenning är positivt. Att uttaget av föräldrapenning inte är jämt fördelat kan ha naturliga orsaker då familj och föräldraansvar pågår dygnets alla timmar. Valfriheten för familjen är för oss prioriterat. Alla har inte möjlighet att vara hemma en längre tid med sina barn. Det kan vara svårt för både egenföretagare och studenter att nyttja de dagar de inte kan föra över till sin partner. Resultatet kan för barnet vara en ofrivilligt förkortad första tid hemma. Barn som kanske ännu inte är redo för förskolan kan ändå tvingas in i barnomsorgen i förtid. Förtroende till föräldrarna att fullt ut bestämma hur föräldraförsäkringen ska disponeras bör ej inskränkas. Vi vill därför uppdra till regeringen att förändra föräldraförsäkringen så att de reserverade dagarna avskaffas.

Ökad flexibilitet för familjen, med barnets bästa i fokus

Sverigedemokraterna vill så långt som möjligt underlätta familjers livspussel så länge barnets bästa står i fokus. I dag ges föräldrar rätt att överlåta sina föräldradagar även till sambo, vilket gör det enklare för ensamstående föräldrar, ombildade familjer eller samkönade par att dela på föräldradagarna. Då det vid överlåtande av föräldrapenning kan röra sig om mycket små barn bör utgångspunkten ändå vara att de föräldrar som är vårdnadshavare och har en stadigvarande relation till barnet i fråga, i första hand ska vara de som fördelar föräldradagarna sinsemellan. Om en vårdnadshavare avser att avstå dagar ska dessa dagar i första hand erbjudas den andra vårdnadshavaren. I de fall den vårdnadshavare som erbjudits dagar tackar nej ska det vara upp till den första vårdnadshavaren att överlåta dagar till sambo. Mor- och farföräldrar har ofta ett naturligt band till sina barnbarn, och möjligheten att överlåta föräldrapenning till mor- och farföräldrar bör utredas. Detta skulle kunna underlätta för många familjer, i synnerhet ensamstående.

Vi menar också att dagens regelverk kring uttag av föräldrapenning behöver ses över så att flexibiliteten för den enskilde ökar. De regler som stadgar när och hur föräldrapenningen får tas ut bör ändras för att tillgodose detta. Många barn, ca 70 procent, har dagar som gått förlorade på grund av regelverket om att bara ett visst antal dagar kan sparas efter det att barnet fyllt fyra år. Enligt försäkringskassans statistik är genomsnittet per barn 33 dagar. En majoritet av dessa är dagar som varit reserverade pappadagar.

En stärkt föräldraförsäkring

Med barn tillkommer av naturliga skäl ökade ekonomiska behov. Ökade utgifter, samt det faktum att föräldraförsäkringen inte motsvarar en hel inkomst, gör att det många gånger finns en ekonomisk tröskel för dem som planerar att skaffa barn. En sådan tröskel är fullt naturlig och det är inte heller Sverigedemokraternas ambition att helt avskaffa denna. Emellertid är det önskvärt att den ekonomiska oron inför beslutet att bilda familj hålls på ett minimum. Barnen är varje samhälles framtid och att underlätta för människor att ta steget att bilda familj ska vara prioriterat. Nuvarande ersättning samt dess inkomsttak kan utgöra en barriär för föräldern med högre inkomster att vara föräldraledig i samma mån som andra. Vilket i sin tur kan leda till en ojämn fördelning av föräldradagar. Att framöver verka för en stärkt ersättning är en bättre metod för att uppnå jämställdhet framför tvingande kvotering. Vi vill därför uppdraga till regeringen att göra en översyn av föräldrapenningen så att föräldrar får ut en större andel av sin inkomst vid uttag av föräldradagar.

Snabbhetspremie

Blir en förälder gravid igen innan senaste barnet är högst 1 år och 9 månader gammalt, skyddas den sjukpenninggrundande inkomsten, SGI, för båda föräldrarna. Denna förmån kallas för snabbhetspremie. Gränsen för snabbhetspremien diskuteras bland landets småbarnsföräldrar, och istället för att underlätta upplevs den som stressande och snäv. Sverigedemokraterna värnar barnfamiljerna och ser det som viktigt att föräldrar ges största möjlighet och flexibilitet att forma småbarnsåren till att bli så goda och trygga som möjligt. Tidsramen bör anses för kort och resultatet kan bli att föräldrar väljer att ta ut få föräldradagar första året.

Sverigedemokraterna har en rad förslag för att stärka familjesituationen för familjer med barn upp till tre år för att de i en större utsträckning ska kunna välja hur omsorgen om barnen ska se ut och hur just deras unika vardag bäst utformas utifrån deras behov. Vi vill därför uppdraga till regeringen att ta fram ett förslag som innebär att den sjukpenninggrundande inkomsten ska skyddas i de fall då ny graviditet bekräftas innan det senaste barnet fyllt tre år.

Öka antalet dubbeldagar

Ibland kan det vara betydelsefullt för föräldrarna att kunna ta ut föräldradagar samtidigt för att hjälpas åt, vilket i synnerhet kan vara viktigt i början av föräldraskapet eller när barnet eller barnen är sjuka. Uttaget av dubbeldagar är fortfarande förhållandevis lågt, vilket skulle kunna bero på att föräldrar inte har kunskap, eller det faktum att dagarna räcker en kortare tid. Men för de familjer som har ett behov har det enligt en studie från

Stanforduniversitetet lett till minskad psykisk ohälsa och minskat behov av sjukvård bland förstföderskor. Det minskade också både vård- och läkemedelsbehov. I ISF:s rapport Dubbeldagar – pappors väg in i föräldrapenningen dras slutsatsen att pappors uttag under barnets första levnadsår har ökat och att pappor som tidigare valt att ej ta ut föräldrapenning nu börjat ta ut dagar. Dubbeldagarna gör att föräldrarna kan hjälpas åt i större utsträckning utan att en av föräldrarna är hemma utan inkomst. Det borde även vara fråga om en ökad ekonomisk jämställdhet då undersökningar visar på att pappors ökade uttag av föräldrapenning tenderar att öka mammors obetalda ledighet i hemmet. Sverigedemokraterna vill öka antalet dubbeldagar. Vi vill därför uppdraga till regeringen att i stället för nuvarande gräns på max 30 dagar, återkomma med ett förslag med 60 dubbeldagar. Allt för att ge mer frihet till familjen att anpassa stödet efter sina behov.

Utökad sorgpeng

Varje barns bortgång är en familjetragedi. Samhällets skydd och stöd måste finnas nära till hands då något så ofattbart händer. Föräldrar som drabbas av ett barns bortgång har sedan 2010 rätt att ta ut 10 dagars tillfällig föräldrapenning vardera, så kallad sorgpeng.

En begravningsceremoni hålls i de bästa av världar runt tio till fjorton dagar efter det att en person avlidit. När den är över är dessa dagar som i någon mening är avsedda för sorg och lugn förbrukade. Föräldrar som ej är redo att återgå till arbete vittnar om en ny process i form av sjukskrivning i en belastad sjukvård och med en försäkringskassa som ska bedöma föräldrarnas arbetsförmåga.

Att ges utrymme till sorgearbete och lugn, att samhället och myndigheter finns till och har god förmåga att möta föräldrar i sorg är av stor vikt. Vi vill därför uppdraga till regeringen att återkomma med ett förslag som innebär att antalet dagar med sorgpeng utvidgas för föräldrar till barn under 18 år till 22 dagar per förälder och barn.

Utökat antal dagar vid barns födsel eller adoption

Den förälder som inte är gravid har rätt till tio dagars ledighet i samband med barnets födsel, så kallade pappadagar, som då kan tas ut gemensamt. Dessa dagar påverkar inte övriga föräldrapenningdagar.

Att båda föräldrarna ges förutsättning att tillsammans knyta an till den nya bebisen, att känna delaktighet samt få en god första tid tillsammans är oerhört viktigt. Två veckor går fort, och för föräldrar med äldre barn är det inte sällan efter dessa två som stress och oro ökar för mamman, som sedan själv bär ansvaret för bebis, syskon och hushåll. För att ge föräldrarna en mer jämställd förutsättning i föräldraskapet från start samt främja psykisk hälsa vill vi uppdraga till regeringen att utöka antalet dagar vid barns födsel (pappadagar).

Barnomsorgspeng även för omsorg om egna barn

Sverigedemokraterna värnar valfriheten för varje familj, och vi vill skapa förutsättningar för att varje familj ska välja det omsorgsalternativ som passar bäst för barnets och familjens unika behov. Den 1 juli 2009 infördes en barnomsorgspeng, ett kommunalt bidrag, som ska följa med barnen oavsett vilken verksamhet föräldrarna väljer.

Kommunerna blir skyldiga att godkänna förskolor, fritidshem och alternativa former av pedagogisk omsorg i enskild regi. Utbetalning av barnomsorgspeng borde dock kunna ske till föräldrar som själva vill ansvara för omsorgen om sina egna barn. Det bör vara en självklarhet att familjer ska kunna ges möjlighet att välja den omsorg som passar dem bäst, och däribland kunna välja att stanna hemma med barnet längre än vad föräldrapenningen räcker till. Vi menar därför att regeringen bör ta fram ett förslag där barnomsorgspengen ska kunna beviljas till föräldrar med barn i åldern 1–3 år som själva vill ansvara för omsorgen om sina egna barn i hemmet. För att det ska vara ekonomiskt möjligt bör summan sättas i paritet med vad en plats i den kommunala barnomsorgen skulle kostat. För att erbjuda familjen så stor flexibilitet som möjligt bör regeringen även utreda möjligheten att denna barnomsorgspeng ska kunna överlåtas till nära anhöriga såsom mor- och farföräldrar utan krav på att det bedrivs pedagogisk omsorg i egen regi. Detta skulle kunna öka flexibiliteten och möjligheten att kombinera familjeliv med arbete ytterligare och vara en alternativ lösning för de föräldrar som arbetar på oregelbundna arbetstider.

Förskoledagar och skoldagar

Många familjer är bekanta med den problematik som uppstår då förskolan har sommarstängt eller vid studiedagar och lov i grundskolan. Inom den kommunala barnomsorgen varierar antalet veckor då förskolan är stängd. Idag tillmötesgår föräldrar genom att man gör sammanslagningar av olika förskolor eller att man erbjuder en annan form av barnomsorg. Detta passar såklart en del barn ypperligt medan andra har väldigt svårt med nya miljöer och gruppkonstellationer. Barn behöver kontinuitet och trygghet i sin utveckling, och många föräldrar känner oro och osäkerhet inför att tillfälligt lämna barnen i nya miljöer och med ny personal. Följden blir inte sällan att föräldrarna ”varvar” sina respektive ledigheter och familjen får begränsade möjligheter till en gemensam sammanhängande semester. För grundskoleelever som under terminen inte nyttjar fritids är bekymret detsamma. Vi vill därför uppdraga till regeringen att utforma en ny form av tillfällig föräldrapenning där 5 dagar per år och förälder kan nyttjas från 4 års ålder till och med att barnet fyllt 12 år eller gått ut åk 5. Outnyttjade dagar skulle förfalla vid ingång av nytt år.

Stärkt bostadsbidrag för familjer med störst behov

Bostadsbidraget är en viktig extra trygghet för barnfamiljer med låga inkomster. Idag lever i sammanhanget en alltför stor del barn i ekonomiskt svaga familjer. Detta kan för barnen innebära flera negativa konsekvenser. Det är exempelvis vanligare att barn som lever i ekonomiskt utsatta familjer utsätts för mobbning. Det påverkar även barnens möjlighet till fritidsaktiviteter samt kan leda till sämre resultat senare i skolåldern. Det bör vara en självklarhet att barnfattigdom inte ska finnas i Sverige. Bostadsbidraget är ett av de viktigaste instrumenten som finns idag för att komma tillrätta med fattigdom då bidraget riktas särskilt till dem som har det svårast. För att stärka de mest behövande barnfamiljerna vill vi därför uppdraga till regeringen att stärka bostadsbidraget.

Återkrav av bostadsbidrag

Ett problem kopplat till bostadsbidraget är att familjer, trots att de uppgivit korrekt information vid ansökningstillfället, plötsligt kan bli återbetalningsskyldiga om inkomsten efterhand förändras. I vissa fall kan detta leda till att ett större belopp plötsligt ska återbetalas trots att privatekonomin redan är ansträngd. Riksrevisionen har gjort en granskning kring problemen i rapporten Återkrav av bostadsbidrag – lätt att göra fel (RiR 2018:4). Där framkommer bland annat att Försäkringskassan saknar tillräckliga förutsättningar för löpande kontroller och rimlighetsbedömning av den bidragsgrundande inkomsten. Riksrevisionen bedömer att det saknas förutsättningar för att komma till rätta med problematiken inom ramen för nuvarande regelverk för bostadsbidrag. Enligt rapporten har problemet med återkrav varit känt sedan slutet av 1990-talet utan att det har genomförts några effektiva åtgärder vad gäller vare sig regelverket eller regeltillämpningen. Regeringen har tillsatt en utredning som ser över bostadsbidraget, bland annat genom att föreslå åtgärder för att begränsa risk för skuldsättning inom bostadsbidrag. Det är för oss Sverigedemokrater angeläget att regeringen skyndsamt tar vara på utredningens resultat när det arbetet slutförts.

Avskaffa krav på boyta för rätt till umgängesbidrag

Föräldrar som ej är sammanboende men som har vårdad/umgänge bör ges likvärdiga möjligheter att kunna ta del av de välfärdsbidrag, kopplat till familj, som finns. En förälder som ej har sina barn skrivna hos sig har rätt till bostadsbidrag genom att uppfylla krav som inte gäller för boendeföräldern eller för de med växelvis boende. Det vill säga att om du är förälder och har barnen tidvis, så är kraven att du ska ha en bostad om minst 40 kvm med minst två rum och kök. Enligt Försäkringskassans tolkning ska dessutom umgänget vara som minst 12 dagar i månaden för att föräldern inte ska riskera att förlora sitt bidrag. För att minimera konfliktytor är det vår mening att regelverket ska vara detsamma gällande bostad, vilket också stöds av särlevandeutredningen.

Ett hållbart system för underhållsbidrag och underhållsstöd

Utgångspunkten bör vara att föräldrar som har ekonomisk möjlighet bidrar till barnets försörjning och betalar underhållsbidrag utan att staten och försäkringskassan går in som mellanhand och betalar ut ett underhållsstöd. Samtidigt måste barnets bästa garanteras, så att barnet eller barnen i fråga inte drabbas på grund av att den bidrags-skyldiga föräldern ej bidrar till barnets försörjning. Underhållsstödet har de senaste åren stärkts och åldersdifferentierats. Dock är det fortfarande så att skillnaden mellan bidrag och stöd kan vara förhållandevis stort, vilket kan utgöra ett skäl för konflikt mellan föräldrarna. Likaså skiljer sig beräkningsgrunderna mellan bidraget och stödet åt. Det kan göra att en boförälder med höga inkomster kan få rätt till underhållsstöd när den bidragsskyldiga föräldern inte har någon eller en låg betalningsförmåga, trots att ett faktiskt behov av underhåll till barnet egentligen saknas. De båda parallella systemen bör därför utredas så att de bättre harmoniseras samt blir mer hållbara och mindre konflikt drivande.

Den 6-månadersregel som infördes 2016 där samtliga ärenden inom underhållsstöd ska prövas av Försäkringskassan efter sex månader har sin utgångspunkt i att fler föräldrar ska komma överens och hantera underhållet själv, vilket är positivt, och vi

menar att det ytterligare ska tydliggöras att föräldrar själv har ansvaret för barnets försörjning.

Sexmånadersregeln har samtidigt kritiserats och har kommit att bli problematisk i de fall föräldrar ej kommer överens och i synnerhet i de ärenden där samarbetssvårigheter eller hot och våld finns med i bilden. Att föräldrar i konflikt tvingas hantera underhållet själv får även negativa konsekvenser ur ett jämställdhetsperspektiv, då majoriteten av boföräldrarna är kvinnor och bidragsföräldrarna är män. Med andra ord har regeringen försämrat kvinnors inverkan på sin egen ekonomi i och med införandet av reformen i dess nuvarande form. Vi menar därför att särskilda-skäl-ärenden som en gång har prövats enligt 6-månadersregeln ska prövas mer sällan samt att ärenden som är ständigt återkommande men som inte anses vara särskilt skäl, exempelvis en ovilja att sköta underhållet till boföräldern, ska hanteras på ett likvärdigt sätt, dvs prövas mer sällan.

Vidare bör det utredas vilka konsekvenser som bör åläggas föräldrar som underlåter att betala underhållsbidrag eller underhållsstöd.

Till dess att en utredning gjorts av de båda parallella systemen menar Sverigedemokraterna att regeringen ska stärka underhållsstödet genom att det indexeras och kopplas till inflation samt följer prisutvecklingen på årsbasis.

Adoptionsbidrag

Att adoptera är en fantastisk möjlighet att bli förälder, bilda familj och välkomna en ny medlem till familjen. Det är också en möjlighet och en ljusglimt för de barn som saknar familj att få en trygg och familjär uppväxt, det är varje barns rätt. Samtidigt är det viktigt att varje adoption alltid utgår från barnets bästa och med deras intressen i första rummet. Adoption är reglerat i lagar och konventioner och att Sverige har säkra internationella adoptioner är för oss prioriterat. De adoptioner från Chile mellan 1970 och 1990 får inte upprepas där barn tagits från sina föräldrar och adopterats mot deras vilja och känedom. Staten måste så långt som möjligt garantera att varje adoption sker på ett lagligt och etiskt sätt.

Det adoptionsbidrag som kan sökas hos Försäkringskassan vid internationella adoptioner har varit oförändrat sedan 2001. Då bidraget infördes var det för att även hushåll med svag ekonomi skulle ha möjlighet att adoptera. Kostnaden för adoptioner har stigit markant de sista åren, och bidraget har inte följt med i samma utsträckning. Det försämrar förutsättningarna för främst resurssvaga hushåll att adoptera, vilket blir tydligt i ISF-rapporten Att adoptera, en ekonomisk fråga (2016:9), som visar på att det är de med hög inkomst som i huvudsak adopterar. Ett stärkt bidrag har en omfördelande effekt som gör att även hushåll med medelinkomst eller låg inkomst får en större benägenhet att adoptera. Vi vill se ett stärkt adoptionsbidrag så fler barn kan ges en trygg famn.

Under de senaste åren har dessutom antalet adoptioner sjunkit markant. Mellan åren 2008 och 2018 har antalet internationella adoptioner minskat med ca 70 procent, från 610 st till 190 st, enligt statistik från MFOF.

Minskningen av antalet förmedlande barn påverkar den ekonomiska situationen för de auktoriserade organisationerna. Det skulle kunna innebära att behovet av att förmedla tar större utrymme än vad som skulle vara önskvärt. Det vill säga att barnets bästa blir sekundärt då beroendet av intäkter tar ett stort fokus för organisationens överlevnad samt för att kunna behålla den kompetens som förväntas. Vi vill därför uppdra åt

regeringen att tillsätta en utredning som tittar på hur en mer kvalitetssäker finansiering av adoptionsverksamheterna kan se ut.

Stärka pensionen under föräldraledighet och deltidarbete

Pensionsrätt för barnår infördes år 1999 i syfte att stärka pensionen under föräldraledighet samt under förälders lagliga rätt till deltidarbete under de första åtta åren. Nuvarande reform gör att låginkomsttagare faktiskt tjänar in pension vid föräldraledighet medan medel- och höginkomsttagare blir kompenserade till viss del. En större ekonomisk förlust gör främst de som är anställda inom privat sektor utan tjänstepension.

I samband med familjebildande har föräldrar rätt att gå ner i arbetstid fram till dess att barnet fyller åtta år. Här hänger inte reformen med. Den grupp som förlorar mest på detta är deltidarbetande föräldrar som endast har rätt till pensionsrätt under de fyra första åren. Vi menar att det är högst rimligt att de båda reformerna harmoniseras så att rätten till barnårsrätt ges fram till dess att barnet fyllt åtta år. Det skulle kompensera pensionsbortfallet i högre utsträckning för de föräldrar som väljer att gå ner till deltid.

Vi ser också en viss problematik med att det inom nuvarande regelverk endast beviljas barnårsrätt för föräldern som har lägst årsinkomst. Rimligen ska den förälder som är föräldraledig ges rätt till pensionsrätt oavsett de båda föräldrarnas årsinkomster, inte minst för att uppmuntra till delaktigt föräldraskap och ansvarstagande.

Föräldraledighet och deltidarbete anses generellt vara betydande skäl till att kvinnor har lägre inkomst än män under arbetslivet, vilket senare leder till ojämställda pensioner. Det är också ett återkommande argument i debatten om reserverade föräldramånader. Istället för att begränsa föräldrars valmöjlighet är det viktigt att föräldrar istället ges ökat utrymme att forma vardagen med så likställda ekonomiska förutsättningar som möjligt, både under föräldraledigheten och vad gäller framtida pension.

Så utifrån ett jämställdhetsperspektiv finns det därför skäl att reformera barnårsrätten för att göra den till ett något mer effektivt verktyg för att dels höja kvinnors jämförelsevis låga pensioner, dels kompensera den förälder som är ledig med pensionsrätt. Sverigedemokraterna vill stärka pensionen under föräldraledigheten och därför uppdrar till regeringen att barnårsrätten utökas och att den generella genomsnittliga pensionsgrundande inkomsten (PGI) stärks. Dessa förslag stöds även i utredningen Analys av pensionsrätt för barnår respektive studier ur ett jämställdhetsperspektiv som Pensionsmyndigheten gjort på regeringens begäran. Vi ser även ett behov av att höja intjänandetaket.

Genom att utöka barnårsrätten till åtta år skulle fler omfattas av barnårsrätt även vid deltidarbete upp till dess att barnen fyller åtta år, så länge individens inkomst understiger intjänandetaket. En höjning av den generella jämförelseinkomsten gör att personer med låg inkomst gynnas särskilt och att förslaget generellt skulle gynna grupper med låg pensionsbehållning, vilket är önskvärt utifrån ett fördelningspolitiskt perspektiv. Föräldraledighet och deltidarbete som beror på vård av barn anses generellt vara betydande skäl till att kvinnor har lägre inkomst än män under arbetslivet, vilket senare leder till ojämställda pensioner. Utifrån ett jämställdhetsperspektiv finns därför skäl att utöka barnårsrätten för att skapa mer likställda förutsättningar till en jämställd pension oavsett vem som tar ett större ansvar för barn och hem under småbarnsåren. Barnen är vår framtid, och en investering i deras trygghet är något som ska värderas högre snarare än bestraffas. Det kan lägga grunden för både jämställdhet och valfrihet samt minska stressen för barnfamiljer att få sitt livspussel att gå ihop. Det menar vi i sin

tur kan förebygga det ökade antalet sjukskrivningar under småbarnsåren som framför allt drabbar kvinnor.

Barnpension och efterlevandestödet

Barnpension är ett ekonomiskt stöd som betalas ut automatiskt till barnet i de fall både barn och den förälder det gäller var bosatta i Sverige vid tidpunkten för dödsfallet. I de fall där föräldern inte anses vara bosatt i Sverige krävs en ansökan för efterlevandestöd. Då praxis gällande intyg som stärker föräldrarnas bortgång ändrats och numera lämnas på "heder och samvete" menar vi att systemet är för osäkert.

För att undvika felaktiga utbetalningar och bedrägeri bör systemet återgå till tidigare upplägg där intyg krävdes före utbetalning. Det är orimligt att välfärdspengar ges på så svaga grunder, inte minst med tanke på att stödet till barn vars avlidna förälder som inte har bott i Sverige har tredubblats de senaste femton åren, enligt statistik från Pensionsmyndigheten. Vi vill även uppdra till regeringen att utreda och ta fram ett förslag där efterlevandestödet endast kan kopplas till barn som är medborgare i Sverige eller annat EU/EES-land, samt att den förälder som stödet kopplas till ska inneha svenskt medborgarskap i Sverige eller annat EU/EES-land, eller som minst varit folkbokförd i Sverige vid sin bortgång.

Efterlevandestöd betalas idag ut till barn och ungdomar som har sin försörjning tillgodosedd av kommuner, det vill säga barn och ungdomar som är placerade i familjehem, stödboende eller HVB. Det finns redan idag regelverk som säger att barn som har sin försörjning tillgodosedd av kommunen inte har rätt till underhållsstöd. År 2018 fattade riksdagen beslut om ett tillkännagivande till regeringen och följande framförs i betänkandet:

När det gäller frågan om efterlevandestöd ska få beviljas för barn som bor i HVB-hem eller liknande kan utskottet konstatera att det av Försäkringskassans och Pensionsmyndighetens rapport Underhållsstöd och efterlevandestöd för nyanlända barn framgår att myndigheterna föreslog en utredning med sikte på att efterlevandestöd inte ska betalas ut om barnet bor i familjehem, stödboende eller HVB-hem. I rapporten pekades bl.a. på att underhållsstöd inte betalas ut om barnet vårdas i sådant boende inom socialtjänsten (106 kap. 8 § SFB). Barnet får i stället sin försörjning tillgodosedd av kommunen. Motsvarande reglering finns inte för efterlevandestödet. Utskottet delar motionärernas uppfattning att frågan behöver utredas och att det därför finns skäl att tillsätta en utredning med uppdrag att ta ställning till om efterlevandestöd ska få lämnas till barn som bor i HVB-hem eller liknande.

Vi noterar nu att regeringen i budgeten tar höjd för besparingar till följd av tillkännagivandets innehåll. Men vi uppdrar åt regeringen att skyndsamt återkomma med ett tillkännagivande i frågan.

Bidragsfusk och felaktiga utbetalningar

Välfärdssystemet ska finnas till för att stärka välfärden och stötta de personer som av olika anledningar berättigas ekonomiska stöd och ekonomiska förmåner. Respekten för välfärdssystemet måste vara hög, och från politiskt håll bör det vara allas angelägenhet att de ekonomiska stöden i allra största mån, hamnar i rätt händer och att arbetet mot att minska bidragsfusket framgent är omfattande. Flera regeringar har sedan 2007 genomfört olika utredningar med avsikten att lösa problematiken med felaktiga

utbetalningar från det statliga välfärdssystemet. Allt från slarv och otydliga processer hos enskilda myndigheter till organiserad brottslighet ligger bakom att det varje år försvinner stora belopp i form av felaktiga utbetalningar. Detta med hänseende till privata aktörer men även till följd av att kriminella skickligt har anpassat sig till myndigheternas regler och lagändringar. Missbruk av identitet är en aspekt som särskilts lyfts fram som ett växande och allvarligt problem i SOU 2017:37 och Polismyndighetens Myndighetsgemensamma lägesbild av den organiserade brottsligheten 2019. FUT-delegationen slutförde under 2019 sin kartläggning och uppskattade felaktiga utbetalningar till ca 18 miljarder. En del av problematiken finns gällande de förmåner som riktar sig till familjer. Det har funnits exempel på personer som flyttat tillbaka till länder utanför EU och lyft föräldrapenning. Antalet polisanmälningar vad gäller fusk vid vab har också ökat, och 2019 gjordes ca 1 600 polisanmälningar för vabfusk, och Försäkringskassan fick begära ca 80 miljoner tillbaka i skadestånd. Vi anser det vara av stor vikt att regeringen ger tillräckligt med resurser och förutsättningar för Försäkringskassan att förebygga och åtgärda fusk inom de familjepolitiska bidragen utan att för den skull göra systemet alltför svårt för laglydiga barnfamiljer. För mer konkreta förslag inom området hänvisar vi till vår motion om krafttag mot bidragsfusk.

Barnvänlig familjerätt

Barndomsgaranti

Den centrala utgångspunkten för Sverigedemokraternas familjepolitik är att barnens bästa alltid sätts i första rummet. Alla barn ska ha rätt till en trygg uppväxt. En nollvision mot barnmisär ska vara lika självklart som till exempel en nollvision kring döda i trafiken. En barndomsgaranti ska skapas, inom vilken samhället ställer upp en nollvision mot diskriminering, mobbning och trakasserier. Barn måste skyddas från fysiskt och psykiskt våld, sexuella övergrepp och vanvård eller utnyttjande och så långt det är möjligt garanteras en trygg uppväxt med båda föräldrarna. Sverigedemokraterna driver ett flertal förslag inom en barndomsgaranti, detta återfinns i partiets kommittémotion Barndomsgaranti.

Fastställande av faderskap

Ett så tidigt fastställande av faderskap som möjligt är av stort värde då det innebär hänsyn till goda förutsättningar för barnet och även innebär jämställdhet. Sverigedemokraterna står för barnets bästa, barnets rätt till båda sina föräldrar samt för jämställdhet mellan kvinnor och män, mellan moderskap och faderskap. Ett tidigt fastställt faderskap säkrar barnets rätt till sitt biologiska ursprung, rätten till försörjning och till arv. Det finns även psykologiska och medicinska aspekter för barnet att känna till sin bakgrund.

Så snart en graviditet är bekräftad är också den gravida kvinnan av uppenbara skäl fastställd som barnets mor. Om hon har en make fastslås denne per automatik som barnets far. Om hon däremot är ogift måste faderskapet fastställas genom en särskild registrering. Detta gäller även om de blivande föräldrarna är registrerade som

sammanboende. Ett sådant fastställande av faderskap kan enligt nuvarande regelverk påbörjas tidigast två månader innan barnet är beräknat att födas.

Detta medför bland annat en risk för formella komplikationer i de olyckliga fall då endera föräldern avlider innan faderskapet är fastställt. Det kan handla om arv som går förlorat eller att barnet plötsligt står utan vårdnadshavare. I båda fallen innebär det helt onödiga juridiska svårigheter i en situation som redan är djupt tragisk för alla inblandade. Därtill gäller att det för många föräldrapar upplevs såväl märkligt som frustrerande och i vissa fall hindrande att det som för dem är självklart, att de båda är blivande föräldrar, inte är formaliserat och därmed inte går att hänvisa till. Exempelvis skulle ett förslag som rätt för blivande fäder att ta ledigt för att närvara vid ultraljudsundersökning inte vara verksamt om faderskapet inte redan var fastställt.

Blivande föräldrar bör rimligen frivilligt kunna fastställa faderskapet så snart graviditeten konstaterats. Dessutom bör det vara en rutinåtgärd att erbjuda hjälp med detta vid de första kontakterna med mödravården och att processen ska moderniseras och förenklas. Idag görs normalt inga medicinska undersökningar av huruvida personen som utger sig vara pappa till barnet verkligen är den biologiska pappan. Därför skulle inte ett möjliggörande av tidigare registrering av faderskap medföra någon förändring gällande säkerhet. En utredning kring faderskap bör endast ske i de fall det finns oklarheter. Om föräldrarna är eniga bör det därför gå att fastställa faderskapet på ett enkelt sätt och så tidigt som möjligt.

Ett enigt civilutskott har tidigare påtalat behovet av att kunna registrera faderskap tidigare. Trots det har ingen förändring kommit till stånd. Därför är det viktigt med en snar förändring. När den är genomförd bör också nästkommande yrkande, om att fastställa som rutin inom mödravården att inleda processen om fastställande av faderskapet i de fall föräldrarna ger sitt medgivande, genomföras. När barnets fader är känd och faderskapet är fastställt före födseln av barnet bör vårdnaden om barnet från och med barnets födelse också bli gemensam, om det inte finns uppenbara skäl för att den inte ska bli det.

Gemensam vårdnad som norm

Om det är till barnets bästa ska målet vara att föräldrarna har gemensam vårdnad. Det borde vara en självklarhet att barn ska ha rätt till båda sina föräldrar. Detta eftersom barnet ska ha rätt till båda sina föräldrar och för att jämställdhet ska gälla. Trots arbetet med att skapa likvärdiga möjligheter för båda föräldrarna kvarstår moderns unika rätt att i de fall föräldrarna inte är gifta ensam avgöra om fadern till det gemensamma barnet även ska vara vårdnadshavare. Detta innebär att barn i vissa fall riskerar att gå miste om sin far endast på grund av att detta är moderns vilja, och fäder kan förlora rätten till föräldrapenning och barnbidrag. Det kan även innebära att barnet går miste om medicinska och psykologiska faktorer, kännedom om eventuella sjukdomar på faderns sida, kännedom om sitt ursprung och arv. Skyddsnetet runt barnet och rätten till båda föräldrarna brister, när modern ensam ges makten att avgöra om barnet ska tvingas avstå från umgänge med sin fader. Därför ska gemensam vårdnad vara den naturliga utgångspunkten efter ett barns födelse. Gemensam vårdnad ska göra båda föräldrarna delaktiga i barnets förhållanden och göra att båda tar ansvar för barnet, utöka möjligheterna för barn att få tillgång till båda sina föräldrar och främja goda förhållanden mellan barnet och båda föräldrarna.

Då fadern till barnet är känd ska denne alltså automatiskt tillsammans med modern bli barnets vårdnadshavare och eventuella andra vårdnadsförhållanden utredas i efterhand enligt samma regler som idag, om det är motiverat. I dag erhåller båda föräldrarna gemensam vårdnad automatiskt endast om de är gifta. Då familjestrukturerna idag ser annorlunda ut föds många barn utan att föräldrarna bor tillsammans och ännu fler utan att föräldrarna är gifta, varför en modernisering av lagstiftningen är påkallad. Gemensam vårdnad ska dock inte infalla om en av föräldrarna under graviditeten visat sig vara grovt olämplig som förälder.

Familjemedling för barnets bästa vid separationer

Kommunens familjerättsenhet bör sammankalla berörda parter till samarbetsamtal som ska vara obligatoriska, i syfte att enas för barnets bästa. Stöd från familjerättens sida bör ges till båda parter inom samarbetsamtalen i syfte att nå enighet. Detta genom att en modell införs där parterna ska delta i samarbetsamtal. Utgångspunkten är att barnets bästa ska uppnås vid separation gällande vårdnad och boende samt att delad vårdnad ska vara norm.

En separation kan vara en upprivande och svår tid för en familj, inte minst för barnen. Forskning visar att konflikter och dålig kommunikation mellan föräldrar ökar riskerna för en negativ känslomässig och social utveckling hos barn. Möjlighet finns till att förbättra situationen för dessa barn och undvika långa rättsprocesser med både ekonomisk och emotionell påfrestning som följd. Detta genom att ge vårdnadshavarna möjlighet att istället hitta samförståndslösningar i de fall konflikter kring vårdnad och liknande uppstår. Parterna bör ges stöd för att finna samförstånd av familjerätten. Tidig medling används i Norge med goda resultat, det bör även kunna göras i Sverige.

Viktigt är att nå föräldrar på ett tidigt stadium av separationen, då bäst förutsättningar finns för att kunna nå samförstånd. Därför bör en modell införas som sammankallar berörda parter till familjemedling på socialtjänsten i syfte att enas för barnets bästa. Detta redan så snart det står klart att föräldrarna flyttat isär. I samband med detta bör också en särskild stödperson utses åt barnet. Då föräldrar bråkar och har svårt att komma överens används barnet ofta som vapen mot den andre föräldern. Där hamnar barnet i lojalitetskonflikt, vilket blir påfrestande för barnet. Barn har rätt att älska och ha tillgång till båda föräldrarna. Enligt lagen ska fokus ligga på barnens bästa. Trots detta är det föräldrarnas intressen som idag tas till vara genom juridiska ombud och det är främst ur föräldrarnas perspektiv som vårdnaden diskuteras och lösningar presenteras. Mycket lite fokus hamnar på barnets behov av sina föräldrar och andra anhöriga, där till exempel syskon och mor- och farföräldrar ofta helt glöms bort. Genom ett särskilt ombud för barnet kan barnets intressen bättre tillgodoses än fallet är idag.

Deltagande i familjemedling ska utgöra ett villkor för att få sin sak prövad i domstol gällande vårdnad, boende och umgänge. I dag erbjuds frivilliga samarbetsamtal, men det är föräldrarna själva som måste ta initiativ till dessa. Ofta sker det först i ett senare skede, då konflikten redan kan vara djup, vilket leder till svårigheter att komma överens. Dessutom kan den ena eller båda parter neka till samarbetsamtal utan vidare konsekvenser.

Databas över familjehem

Barn som av olika skäl inte kan bo hos sina föräldrar kan placeras i familjehem. Familjehem är ett enskilt hem som tar emot barn för stadigvarande vård och fostran och vars verksamhet inte bedrivs yrkesmässigt. Numera placeras rekordmånga barn i familjehem i Sverige. Av de barn och unga som någon gång fick en insats år 2018, blev 23 100 stycken barn placerade i familjehem, enligt Socialstyrelsen. När barn placeras i familjehem är det naturligtvis av yttersta vikt att hemmet bedöms som lämpligt och att en utredning görs av familjehemsföräldrarnas förmåga att tillgodose barnets behov. Tyvärr rapporteras alltför ofta om allvarliga missförhållanden på familjehem och både polisanmälningar om brott samt anmälningar till Inspektionen för vård och omsorg (IVO) förekommer frekvent. Varje kommun har ett eget ansvar att rekrytera och utreda familjehem. Kommuner ska även erbjuda familjer utbildning och säkerställa att de bedriver en vård som håller god kvalitet.

I dagsläget är det dock svårt för en kommun att ta del av andra kommuners information. Risker finns därför att familjehem som visat sig vara olämpliga i en kommun kan fortsätta att ta emot barn i eller från en annan kommun. Det är inte rimligt att olämpliga familjehem på nytt och utan kommuners vetskap om dess historik kan göra nya ansökningar som leder till att man får barn placerade hos sig. Det är heller inte rimligt att familjehem som tidigare fråntagits barn på grund av exempelvis vanskötsel felaktigt ska kunna hävda att man aldrig tidigare tagit emot barn. Socialnämnder i enskilda kommuner kan omöjligt lösa dessa problem på egen hand trots att det står i lagen att de ska förebygga, upptäcka och åtgärda risker.

För att underlätta för kommunerna att säkerställa trygga familjehemsplaceringar ska familjehemmens tidigare historik samlas i en nationell databas. Möjligheten att införa en samordnande funktion för landets kommuner ska utredas. Syftet ska vara att enklare kunna få tillgång till relevant information om potentiella familjehems tidigare historik. Genom detta minimeras riskerna för att barn far illa. Sverigedemokraterna driver flera förslag om förändring av rutiner kring familjehemsplacering för ökad barndomsgaranti, detta framgår i kommittémotionen Barndomsgaranti.

Barnäktenskap

Inga barn i Sverige ska vara gifta, varken officiellt eller inofficiellt. Det förekommer att barn förs från Sverige och återkommer efter att ha gifts bort i ett annat land. I slutet av år 2019 rapporterades att i en granskning var antalet saknade barn i den svenska skolan som man misstänkte hade förts utomlands minst 146 barn, i 23 fall fanns konkreta misstankar om hedersbrott, exempelvis tvångsäktenskap och könsstympning. Mörkertalet är stort. Många kommuner kan inte svara på hur många barn som saknas eller orsakerna till att de försvunnit, och handlingsplaner saknas i många fall för hur man ska agera i de fall barn förts utomlands.

I maj 2020 beslutade riksdagen att bifalla regeringens förslag i propositionen Ökat skydd mot hedersrelaterad brottslighet (prop. 2019/20:131) Förslaget var ett nytt brott, barnäktenskapsbrott, som kan ge fängelse i högst fyra år samt att det ska vara straffbart att förmå eller tillåta ett barn att ingå ett äktenskap eller en äktenskapsliknande förbindelse. Även utreseförbud gäller som ska skydda barn från att föras utomlands i syfte att ingå barnäktenskap eller att könsstympas. Förbudet ska utgöra hinder mot att utfärda

pass och skäl för att återkalla pass. Det ska vara straffbart att föra ut ett barn ur Sverige i strid mot ett utreseförbud. Detta gäller från och med den 1 juli 2020.

Sverigedemokraterna vill däremot se ytterligare skärpningar. Den nya lagen innebär framsteg, men de barn som utsätts behöver stödjas i större utsträckning och framfarten av sådant agerande behöver motverkas. Det behöver utredas hur en ny brottsrubricering som tar sikte på det lågintensiva våldet och förtrycket kan genomföras, vilket ska omfatta kriminalisering av gärningar som enskilt möjligtvis inte medför straffansvar, eller som i kombination inte bemöts med det straff som graden av klander motiverar. En utgångspunkt kan vara lagstiftningen om kvinnofridskränkning, där de samlade brotten motiverar en straffskala som bättre sätter förtrycket i en kontext, och en därav anpassad straffskala. Det finns en problematik i samband med förbudet mot retroaktiv strafflagstiftning. De som tidigare tvingats till barnäktenskap, står utanför det skydd som det nu föreslagna medför. Det finns därför anledning att utreda hur även dessa kan åtnjuta det skydd som nu kan komma på plats. En sådan lösning kan vara att stadga att denna typ av brott ska vara brottsliga över tid, till dess att tvånget och äktenskapet upphör. Ytterligare en åtgärd kan vara att civilrättsligt upphäva alla barnäktenskap. Det ska innebära en kriminalisering att vara gift med en minderårig, oavsett hur äktenskapet eller de äktenskapsliknande förbindelserna kommit till.

Beslutat straffvärde för barnäktenskapsbrott på maximalt fyra år är omotiverat lågt, särskilt då det jämförs med straffskalan för andra brott och att det här är fråga om brott mot barn av mycket allvarlig karaktär. Barnäktenskap innehåller upprepade våldtäkter mot barn.

Ytterligare aspekter är att alla som på något sätt bidrar till att ett barnäktenskap kommer till stånd ska bära straffansvar för detta. Att välja att inte agera för att förhindra att ett barnäktenskap äger rum, bör rimligen också kunna anses som bidrag till äktenskapet och därmed också vara straffbart. Det ska gälla även för så kallade inofficiella äktenskap, som alltså aldrig rapporteras till Skatteverket. Utvisning ska vara en följd av straffet för utländska medborgare. Det ska vara ett straff som avskräcker.

För att motverka barnäktenskap behövs dessutom mer kartläggning och fler undersökningar som kan tala om hur läget ser ut och hur det utvecklas över tid. Därför ska staten utveckla system för att följa utvecklingen och förenkla för effektiva insatser mot barnäktenskap. De barn och unga som är offer för barnäktenskap måste få hjälp och stöd att ta sig ur sin situation på ett bra sätt. De som inte respekterar svensk lag gällande barnäktenskap utan fortsätter att leva som gifta med barn, ska straffas och i den mån det är möjligt även utvisas ur landet. Eventuella lagar och regler som underlättar att barn ska kunna vara gifta i Sverige samt annat som är anpassat utifrån att barn är gifta, ska förändras så att det klart framgår att det aldrig accepteras att barn är gifta i Sverige.

Tvångsäktenskap

Förstärkning av regelverket och flera åtgärder mot tvångsäktenskap är nödvändiga. Barnäktenskap och tvångsäktenskap är mer vanligt förekommande i Sverige nu och under senare år på grund av invandringen som fört andra sedvänjor med sig. Det är vanligt förekommande inom området hedersrelaterat våld och förtryck. Barnäktenskap och tvångsäktenskap innebär brott mot de mänskliga rättigheterna och mot svensk lagstiftning. Det kan ske genom tvång eller att en person genom påtryckningar förmås att gifta sig mot sin vilja.

Ingen person i Sverige ska tvingas ingå i ett äktenskap man själv inte valt. Att själv bestämma vem man ska gifta sig med är en grundläggande rättighet i Sverige. Trots det har en utveckling skett där allt fler unga känner att de inte kan välja partner fritt. En undersökning från 2009 visade på att det kunde vara över 70 000 unga i Sverige som upplevde begränsningar vad gäller val av partner, begränsningar som oftast kom från den närmaste familjens förväntningar eller krav. Några nyare siffror eller undersökningar än den utredning som Ungdomsstyrelsen gjorde 2009 är svårt att hitta. Det finns inga återkommande undersökningar som kan visa på hur läget förändras eller utvecklar sig. Det är dock viktigt att få grepp om situationen och att kunna sätta in åtgärder för att hindra att unga tvingas gifta sig med någon de inte själva valt. Därför behövs återkommande undersökningar på området. Enligt statistik från Brottsförebyggande rådet (Brå) har det under åren 2015–2019 inkommit totalt 475 polisanmälningar rörande äktenskapstvång och vilseledande till äktenskapsresa.

För att motverka att unga i Sverige gifts bort mot sin vilja vill vi införa en liknande åldersgräns som införts i bland annat Danmark. Där gäller att båda parter måste vara över 24 år för att äktenskapet ska användas som skäl för uppehållstillstånd i landet. Detta har, enligt danska källor, fungerat väl och medverkar till att färre personer utsätts för tvångsäktenskap. Resonemanget bakom regeln är att det generellt bör vara svårare att tvinga en 24-åring till äktenskap, då denne kanske hunnit utbilda sig, flytta hemifrån och blivit ekonomiskt självständig, jämfört med en 18-åring som helt lever ett liv styrt av släkt och familj. Erfarenheterna av Danmarks nu nära 20 år gamla reform visar att 24-årsregeln gav relativt snabb effekt.

Enligt svensk sedvänja och lagstiftning ska äktenskapet vara en frivillig handling. Europarådets parlamentariska församling fastslog år 2005 att tvångsäktenskap kränker individens mänskliga rättigheter, och brottet får inte i straffprocessen rättfärdigas med kultur, tradition, sedvänja, religion eller så kallad heder.

Några nyare siffror eller undersökningar än den utredning som Ungdomsstyrelsen gjorde 2009 är svårt att hitta. Det finns inga återkommande undersökningar som kan visa på hur läget förändras eller utvecklar sig. Det är dock viktigt att få grepp om situationen och att kunna sätta in åtgärder för att hindra att unga tvingas gifta sig med någon de inte själva valt. Därför behövs återkommande undersökningar på området.

År 2014 infördes en lagskärpning med syftet att förhindra tvångsäktenskap, men hittills har få dömts för brottet trots att flera förundersökningar öppnats och inget tyder på att tvångsäktenskap skulle ha försvunnit. Därefter har viss lagskärpning gjorts, men problem kvarstår. I maj 2020 beslutade riksdagen att bifalla regeringens förslag i propositionen Ökat skydd mot hedersrelaterad brottslighet (prop. 2019/20:131) där förslaget var ett nytt brott, barnäktenskapsbrott, som kan ge fängelse i högst fyra år samt att det ska vara straffbart att förmå eller tillåta ett barn att ingå ett äktenskap eller en äktenskapsliknande förbindelse. Även utreseförbud gäller som ska skydda barn från att föras utomlands i syfte att ingå barnäktenskap eller att könsstympas. Förbudet ska utgöra hinder mot att utfärda pass och skäl för att återkalla pass. Det ska vara straffbart att föra ut ett barn ur Sverige i strid mot ett utreseförbud. Detta gäller från och med den 1 juli 2020. Sverigedemokraterna vill däremot se ytterligare skärpningar i att stöd behövs för utsatta och de som varit utsatta, det lågintensiva våldet och förtrycket behöver få ny brottsrubricering. Dessutom behöver de som tidigare varit utsatta skydd och det behöver stadgas att typen av brott ska vara brottsligt över tid, bland annat. Ytterligare sverigedemokratiska ställningstaganden framgår i ett separat förslag mot barnäktenskap.

En kunskapsbrist och brist på rutiner för att hantera dessa ärenden tycks förekomma. För att undvika att unga utsätts för tvångsäktenskap är det viktigt att lagen fungerar som det är tänkt. Det är redan olagligt att på olika sätt tvinga någon till äktenskap, men då det fortfarande förekommer är det nödvändigt att genom lag ytterligare markera mot äktenskap som inte frivilligt ingås av båda parterna. Därför ska lagen mot tvångsäktenskap skärpas och utvisning dömas ut vid allvarligare brott för utländska medborgare. Straffet bör också stå i proportion till brottet eftersom personen som utsätts för tvångsäktenskap faktiskt berövats möjligheten att välja sitt eget liv. Äktenskap som redan ingåtts och det genom tvång, hot eller psykologisk misshandel ska ogiltigförklaras.

Månggifte

Månggifte är inte tillåtet i Sverige, och det är straffbart. Trots det förekommer att människor lever i vad som brukar kallas månggifte, på grund av att dessa ingåtts i ett annat land eller inofficiellt i Sverige. Månggifte ska aldrig erkännas när någon söker uppehållstillstånd i Sverige. Månggifte ska vara olagligt för alla i Sverige oavsett härkomst och ska bestraffas om det förekommer.

I februari 2020 presenterade regeringen ett betänkande av Utredningen om strängare regler om utländska månggiften (SOU 2020:2). I betänkandet Familjerätt (bet. 2019/20:CU17) fattades i maj 2020 beslut om bifall helt eller delvis till motioner med tillkännagivande om att regeringen snarast möjligt bör återkomma till riksdagen med ett förslag till skärpt lagstiftning mot utländska polygama äktenskap. Därmed bifölls Sverigedemokraternas ställningstagande, det är positivt med förslaget om strängare regler och att ta bort det befintliga anknytningskravet i fråga om utländska polygama äktenskap så att hinder mot erkännande ska gälla oavsett parternas anknytning till Sverige när äktenskapet ingicks.

Men utredningens förslag är på flera punkter inte tillräckligt långtgående. Den saknar helt förslag för hur månggiften som finns i dag i Sverige ska upphävas. Trots att flera i utredningens politiska referensgrupp, där Sverigedemokraterna ingick, påtalade ett behov av ett definitivt slutdatum för när alla kvarvarande månggiften måste vara upphävda, valde utredaren att inte gå vidare med ett sådant förslag.

Regeringen behöver återkomma med ett förslag till skärpt lagstiftning som innebär att utländska polygama äktenskap aldrig ska erkännas i Sverige och att sådana äktenskap ska vara olagliga för alla i landet. Dessutom ska sådana äktenskap som redan har erkänts av svenska myndigheter upplösas.

För att motverka månggifte behövs även mer kartläggning och fler undersökningar som kan tala om hur läget ser ut och hur det utvecklas över tid, inte minst för att följa upp hur förslag och agerande mot månggifte eventuellt påverkar förekomsten. Därför ska staten utveckla system för att följa utvecklingen och förenkla för effektiva insatser mot månggifte. De personer som är offer för månggifte måste få möjlighet att ta sig ur sin situation på ett bra sätt. Det gäller inte minst de barn som drabbas negativt av att föräldrarna ingår polygama äktenskap. De som inte respekterar våra lagar gällande månggifte utan fortsätter att leva som gifta med flera, utan att alla parter frivilligt sagt ja till varandra, ska straffas och i den mån det är möjligt även utvisas ur landet.

Digitaliserad hantering av dokument

Omställningsprocessen till digital hantering av handlingar är långt gången. Detta är den kanske mest omfattande samhällsförändringen sedan industrialiseringens dagar. Fortfarande behöver vissa familjerättsliga ansökningar och signeringar ske manuellt. Detta trots att avancerade avtal i de flesta sammanhang kan hanteras och signeras digitalt. Användningen av elektronisk signering via bank-id används i många sammanhang, även där hög säkerhet och stark sekretess är nödvändig.

Exempel är att det finns rättsliga hinder vid elektroniska underskrifter i fråga om överlåtelse av fast egendom samt upprättande av testamente och äktenskapsförord. Fysisk underskrift krävs för att vissa rättshandlingar ska vara giltiga. Föräldrar som är överens om att ändra boende, umgänge eller vårdnad kan ansöka hos tingsrätten, men det finns ingen särskild blankett för att ansöka enligt Sveriges domstolar, där uppmanas sökanden istället skriva på ett vanligt papper vad det är man kommit överens om, att signera och skicka in.

Det är rimligt att familjerättsliga handlingar, ansökningar och signeringar även ska kunna lämnas in digitalt för den som önskar. Regeringen bör möjliggöra att alla familjerättsliga dokument ska kunna hanteras digitalt och samtidigt fortfarande rättssäkert. Detta skulle korta handläggningstiderna, minska kostnader och även vara positivt ur miljösynpunkt. Digitaliseringen bör vara en ständigt pågående process för att förenkla och förbättra.

Testamenteregister

Det finns fördelar med att inrätta ett frivilligt testamenteregister. Testamenten upprättas idag ofta med hjälp av banker, begravningsbyråer eller andra privata aktörer. De ska vara skriftliga och bevittnade för att vara giltiga när bouppteckning ska ske, därför måste testamentet finnas i original. Många gånger förvaras dokumentet i hemmet eller i ett bankfack, men ordentliga föreskrifter för hur bankerna ska hantera dessa bankfack vid innehavarens bortgång saknas. Tyvärr händer det att testamenten kommer bort eller inte hittas. Det kan bero på olika saker. Exempelvis kan testatorn ha ångrat sig och förstört dokumentet men det kan också vara så att någon som sett sig missgynnad av testamentet valt att låta det försvinna. De som är sjuka en tid före sin bortgång lämnar inte sällan över ansvar för ekonomi och liknande till någon annan, vilket innebär att fler än författaren kan ha tillgång till testamentet.

Även om arvingar vet om att den avlidne har skrivit ett testamente och kanske även vad det innehåller, måste handlingen finnas fysiskt för att gälla. Rätten att återkalla ett testamente innebär också att bevisbördan blir stor för den som utan ett original vill påskina ett testamentes giltighet. Hade testamentet istället förvarats hos en statlig nationell myndighet skulle det vara enkelt att hitta och dessutom ostridigt gällande äkthet.

Det har diskuterats att införa möjligheten till statlig testamentesregistrering, men regeringen agerar inte i frågan. Det är redan möjligt i flera andra länder. Registreringen ska innebära att man som privatperson meddelar om testamentet och innehållet samt att släktingar kan ta del av ett testamente de vet är giltigt och i rätt version. Registreringen ska fungera som ett skydd för den som vill vara säker på att arvsfördelningen enligt testamentet följs.

Ett oberoende frivilligt register för testamenten med möjlighet till digital hantering borde därför vara att föredra. Detta frivilliga register ska vara till för att den enskilde ska kunna säkerställa att deras testamente inte försvinner eller aldrig blir hittat och så att den sista viljan blir uppfylld.

Utvidgad arvsrätt

Det är rimligt att arvsrätten utsträcks till att innefatta kusiner. Enligt gällande lagrum, ärvdabalken (1958:637), gäller att om en person som inte upprättat testamente och som saknar bröstarvingar avlider tillfaller arvet i första hand den avlidnes föräldrar eller, om de inte är i livet, personens syskon eller deras avkomlingar i nedstigande led. Även far- och morföräldrar kan arva om andra arvsberättigade saknas. Deras barn i sin tur, det vill säga arvlåtarens fastrar, mostrar, farbröder och morbröder, äger också arvsrätt. I stort sett kan man säga att de flesta nära släktingar har rätt att arva, vilket är bra. Dock saknas i dagsläget arvsrätt för kusiner liksom för mer avlägsna släktingar.

Om arvsberättigade saknas beslutas istället en avlidens persons tillgångar av staten för att gå till Allmänna arvsfondens verksamhet. Allmänna arvsfonden har, enligt 5–7 §§ arvsfondslagen (1994:243), till ändamål att främja verksamhet av ideell karaktär till förmån för barn, ungdomar och personer med funktionsnedsättning.

Allmänna arvsfonden förvaltas av Kammarkollegiet som en särskild fond. Under 2019 fördelade Arvsfondsdelegationen 749 miljoner kronor till olika projekt i civilsamhället genom fördelningsbeslut i en politiskt tillsatt delegation. Kammarkollegiet har att driva in och föra processer vid dödsboutredningar där man kan misstänka att arvsberättigade saknas. I de tjänster man utför åt Allmänna arvsfonden ingår bland annat att bestrida testamenten som innehåller formfel där ogiltigförklaring skulle innebära att arvtagare saknas. Det bör inte vara statens uppgift att verka för att arvingar ska mista sin arvsrätt på grund små formaliafel.

Allmänna arvsfonden har dessutom fått kritik för bristande kontroll från bland annat Myndigheten för samhällsskydd och beredskap och från Statskontoret. Den förra har pekat på indikationer att medel från Arvsfonden har betalats ut till islamistiska och antidemokratiska organisationer. Att avlidna personers tillgångar används så vårdslöst är inte bara allvarligt ur ett samhällsperspektiv, utan också respektlöst gentemot de avlidna.

Familjen är samhällets viktigaste beståndsdel och det saknas skäl att anta att den som saknar närmare släktingar än kusiner i regel hellre skulle se sitt livsverk, stort eller litet, tillfalla staten än de släktingar som faktiskt finns i livet. Den kritik som riktats mot Allmänna arvsfondens hantering av uppdraget stärker den bilden. Det finns därför skäl att utöka arvsrätten att inbegripa kusiner och i förlängningen eventuellt än mer avlägsna släktingar. En sådan ordning skulle bättre svara mot vad som kan presumeras vara arvlåtares vilja och skulle förhindra ovärdiga arvstvister mellan staten och en avlidens anhöriga.

Digitalt arv efter avliden

Det finns behov av att förtydliga arvsrättsliga regler kring upphovsrätt, säkerställa att det digitala arvet ingår i dödsboet och att skydda den avlidnes integritet.

Den digitala utvecklingen har varit snabb, och lagstiftningen håller inte alltid jämna steg. Datorer och smarta tillbehör innehåller en hel del personligt material såsom foton, musik, texter och e-post. Det är vanligt att personligt material som fotografier och texter placeras i webbhotell och liknande hyrda digitala platser. Digitala tillgångar kan ha ett monetärt värde men också ett affektionsvärde. Den befintliga lagstiftningen, ärvdabalken (1958:637), gällande arvsrätt gör inte skillnad på materiella och immateriella tillgångar. Den avlidnes digitala egendom borde på samma sätt som annan slags egendom ingå i kvarlåtenskapen.

Ärvdabalken specificerar dock inte vad som gäller för sådana tillgångar när någon går bort, och därför kan man anta att själva innehållet på en dator eller det som finns i någons molntjänst sällan upptas i bouppteckningen. Vem som är den rätte arvtagaren är därför inte klart, och regler för hur konton och lösenord ska hanteras saknas. Det innebär till exempel att en arvinge kan radera digitala tillgångar utan att övriga arvingar gett sitt tillstånd eller att känslig information kan läcka ut och spridas. Exempelvis kan myndigheter skicka ut sekretessbelagda dokument med e-post, och det kan finnas journaler nerladdade på datorn. Rättsligt finns inga hinder för en arvinge att publicera sådana eller andra känsliga dokument som kan finnas i datorn eller surfplattan. Det finns ingen lag som reglerar vad arvingarna har rätt eller inte rätt att göra med informationen. Det saknas en skyldighet att hålla saken hemlig och på så vis skydda den avlidnes integritet. När det gäller folkbokföring, patientjournaler och ekonomisk information gäller sekretess även postmortem och också när det kommer till det digitala arvet borde den avlidnes integritet skyddas genom lag.

Svenska pensionärsförbundet informerade i maj 2020 om vad som gäller för digital kvarlåtenskap. Informationen gällde vilket material det kan avse, var någonstans materialet kan vara placerat, hur det kan hanteras, hur man kan planera för den digitala kvarlåtenskapen och att man kan utse en betrodd person, en intressebevakare att förfara med kvarlåtenskapen, genom ett avtal, ett juridiskt dokument.

De arvsrättsliga reglerna i fråga om upphovsrätt behöver förtydligas. Material som finns i datorer, andra digitala verktyg eller molntjänster och som upphovsrättsligt tillhör den avlidne borde rimligen specificeras i bouppteckningen, och därför finns ett behov av ett förtydligande kring de arvsrättsliga reglerna i fråga om hur digital egendom ska behandlas när någon dör. Lagstiftningen bör ses över så att det säkerställs att även det digitala arvet ingår i dödsboet. Information likt den som svenska pensionärsförbundet förmedlat gällande digital kvarlåtenskap behöver på ett tydligare sätt även förmedlas via berörda myndigheter som pensionärer kommer i kontakt med i samband med frågor kring gällande lagrum, kvarlåtenskap, arv och testamenten.

Trygg vård och omsorg för barn

Satsningar på förlossningsvården och barnsjukvården

Alla blivande mödrar ska ha tillgång till en god och patientsäker förlossningsvård, men så är det dessvärre inte alltid i dag i Sverige. Sverige är ett land med stora avstånd, framför allt i glesbygd, men en patientsäker förlossningsvård ska självfallet ändå kunna garanteras i hela landet. Det finns ett stort behov av fortsatta satsningar på förlossningsvården för att blivande föräldrar ska kunna ges en trygg vård. I de fall det inte är möjligt

att garantera tillgång till BB i närområdet till följd av geografiska avstånd ska det finnas andra lösningar för att säkra patientsäkerheten inom förlossningsvården, oavsett var i landet man bor. Alla födande mödrar ska ha tillgång till säkra transporter, exempelvis i form av ambulanser som är speciellt utrustade för förlossningsvård, för att kunna säkerställa en trygg förlossningsvård i hela landet. Antalet platser för utbildning av barnmorskor bör öka. Det råder en stor brist på barnmorskor inom förlossningsvården. En barnmorska har alltid ansvar för två liv, kvinnans och barnets. Ofta ansvaras även för flera förlossningar samtidigt. Detta innebär att barnmorskan, hur gärna vederbörande än vill, inte kan ge det stöd som varje enskilt par behöver. Även om intresset för yrket har minskat på senare år är antalet ansökningar fortfarande betydligt högre än antalet platser.

Barn- och ungdomspsykiatri

Sverigedemokraterna kommer aldrig att acceptera att krisen inom barn- och ungdomspsykiatri (bup) går ut över barn och unga. Vi vill därför införa nationella flödesprogram och vårdpaket för barn och ungdomar som drabbas av psykisk ohälsa som till exempel självskadebeteende, ångest och depression. Dessa nationella program ska beskriva hur och vilka insatser som denna målgrupp ska få tillgång till och inom vilken tid samt koordineringen mellan olika sektorer som bup, socialtjänsten, förskola/grundskola och elevhälsan, så att insatserna fungerar som en helhet.

De nationella programmen ska också tidigt fokusera på förebyggande insatser, som förhindrar att barn och ungas sjukdomstillstånd förvärras. Anledningen till att införa nationella flödesprogram och vårdpaket för barn och ungdomar som drabbats av psykisk ohälsa är att denna målgrupp ska erbjudas en snabbare och mer sammanhållande hjälp som innebär bästa möjliga utredning och behandling. Modellen är inspirerad av de danska ”forlöbsprogrammer” och ”paketforlöbene” som säkrar en snabb och sammanhängande vård av barn och unga som drabbats av psykisk ohälsa. Danmark har tidigare haft liknade problem som Sverige med långa köer till barn- och ungdomspsykiatri men sedan man infört nationella flödesprogram och vårdprogram har man kortat väntetiderna till barn- och ungdomspsykiatri från 52 till 22 dagar.

Mobila vårdenheter

Sverigedemokraterna ser ett utökat behov av mobila vårdenheter sedan covid-19 slog till under våren 2020. Att få sjukvård i hemmet skapar en ökad trygghet för patienten, speciellt för äldre som kan ha svårt att ta sig till sjukvården själva. Genom att utveckla akutbils- och hembesöksverksamheten kan befolkningens behov av läkarbesök i hemmen tillgodoses, och verksamheten skulle rikta sig i första hand till äldre och barnfamiljer.

I stället för att smittade människor uppsöker akuten och där riskerar att smitta andra skulle ett mobilt team kunna komma hem till patienten för undersökning, provtagning och behandling, för att förhindra att smittspridning sker. Dessa team skulle också vara knutna till ett antal särskilda boenden för att bistå med provtagning. Mobila vårdenheter kan också under en kris i större utsträckning användas för andra vårdinsatser. Ett exempel är mobil röntgen som används i flera av våra grannländer och som har visat

mycket goda resultat. Då Sverigedemokraterna anser att även tandvården hör till övrig sjukvård skulle dessa mobila team även inkludera tandläkare.

Palliativ vård

Alla som har behov av palliativ vård, alltså vård i livets slutskede, ska kunna få det av kompetent och välutbildad personal oberoende av bostadsort. Vården vid livets slut ska präglas av värdighet, omtanke och respekt för patienten. Rätten till fullgod smärtbehandling ska vara en självklarhet, liksom psykologiskt, socialt och andligt eller existentiellt stöd för patienter och närstående.

Tyvärr drabbas även barn av cancer och andra svåra sjukdomar, och vart fjärde barn som drabbas av cancer kommer att dö av sin sjukdom. Mellan 400 och 500 barn och ungdomar dör årligen av olika sjukdomar. Många familjer önskar att deras svårt sjuka barn ska vårdas hemma så långt det är möjligt. Det är då av vikt att det finns tillgång till palliativa hemsjukvårdsteam oavsett var i landet man bor, så att barn och föräldrar kan känna sig trygga med den medicinska behandlingen men också kan få psykologiskt stöd och råd i den extremt svåra situation de befinner sig i. Alla familjer vill inte att deras svårt sjuka barn ska vårdas hemma. Det är då viktigt att respektera det önskemålet och se till att andra möjligheter finns. I dag finns bara ett enda hospis för svårt sjuka och döende barn i hela landet med åtta vårdplatser, vilket är alltför lite för att täcka de behov som finns. Föräldrar som befinner sig i denna extremt svåra situation, med all den oro det innebär, ska inte behöva kämpa för att deras barn ska få rätt till en fullgod palliativ vård.

I den palliativa vården finns det möjlighet att få så kallad terminal sedering, vilket innebär att man söver patienten till djup sömn. I dagsläget finns det stora skillnader då terminal sedering används i olika utsträckning i olika delar av landet. Eftersom terminal sedering är beroende av respektive behandlande läkares bedömning anser vi att det måste finnas tydliga regler eller lagstiftning för när detta ska användas, vilket det inte finns i dag. Därför anser vi att det bör finnas nationella riktlinjer för att uppnå likvärdig palliativ vård i hela landet. Terminal sedering kan utgöra en naturlig del i en god palliativ vård, och därför är det viktigt att det finns nationella riktlinjer. I dessa riktlinjer ska det också tas större hänsyn till patienternas önskemål.

Nationellt kompetenscenter med särskild kunskap om barns hjälpmedel

Att tillgodose barns krav på hjälpmedel är en utmaning. Samtidigt som det ska ge barnet den frihet som ett barn behöver för att utvecklas, ställs höga krav på funktionalitet, hållbarhet, design och teknologi. Detta kräver alldeles särskild kompetens, både vad gäller barns motoriska, sociala och kognitiva utveckling samt vad gäller modern teknologi och utvecklingen inom barn- och ungdomskultur. Barn ska ha rätt att få vara barn, med hjälpmedel utvecklade för barn. Undersökningar visar att föräldrar upplever att det saknas spetskompetens och att habilitering och hjälpmedelscentral inte håller sig à jour med utvecklingen. Därför är det viktigt att utreda möjligheten att införa ett nationellt kompetenscenter där expertkunskap om avancerade hjälpmedel och barns hjälpmedelsbehov samlas.

Assistansersättning och LSS

Sverigedemokraterna har starkt motsatt sig sparkraven inom LSS, och uppenbarligen behöver LSS ändras och förtydligas för att stoppa de kraftiga inskränkningar som pågått de senaste åren. Det är viktigt att i ett första steg upprätthålla LSS ursprungliga intentioner, före prejudicerande domar och regeringens regleringsbrev till Försäkringskassan. Vidare bör personkretsarna utgå från behov och inte diagnoser. Vad som är goda levnadsvillkor är individuellt, och insatserna bör inte standardiseras på det sätt som sker i dag.

Europeiska kommissionen lämnade den 13 december 2016 ett förslag på ändrade samordningsbestämmelser, COM(2016) 815 final. Mot bakgrund av att kommissionen lämnat ett förslag till ändrade samordningsbestämmelser lämnades ett tilläggsuppdrag till LSS-utredningen. Insatser enligt LSS omfattas inte av samordningsbestämmelserna, men det gör assistansersättningen som där samordnas som en så kallad vårdförmån. Det finns en diskussion om huruvida förmånen kan ses som en kontantförmån. Det är viktigt att samordningsbestämmelserna ses över och görs mer flexibla. Det delade huvudmannskapet mellan kommun och stat kan många gånger vara ett problem, varför det också måste ses över mer grundligt. Det är också viktigt att de som efter den nya rättstillämpningen av lagen fick beslutet kraftigt sänkt eller indraget och blev utan assistans ska få sin sak prövad på nytt.

Assistansen kan ersätta andra insatser med tillhörande kostnader vilket gör att man inte generellt kan tala om att ett ökat antal timmar inom LSS är kopplat till en kostnadsökning, utan man måste se det ur ett helhetsperspektiv. De samhällsekonomiska effekterna av insatserna med LSS bör utredas, och konsekvenserna för andra stödsystem för den enskilda, men också för anhöriga, bör särskilt belysas.

Assistansersättningen betalas ut månadsvis med ett preliminärt belopp och ska slutredovisas var 6:e månad. Varje beviljad assistanstimme ersätts med ett schablonbelopp. Uppräkningen av schablonen behöver ses över och bli något mer förutsägbar. Det är av störst vikt att det skyndsamt tas fram en långsiktig hållbar finansieringsmodell för assistansersättningen. Idag går uppräknings- och schablonen inte hand i hand med löneutvecklingen och det innebär att ersättningen inte täcker de ökade kostnaderna för assistenter. Schablonen ska även täcka administration som exempelvis timrapportering m.m.

Enligt en medlemsundersökning från 2019 av arbetsgivarföreningen KFO svarar nästan hälften av föreningens medlemmar inom avtalsområdet personlig assistans att man bara klarar av att bedriva verksamheten i max två år med nuvarande uppräknings- och schablonersättning. 70 procent av assistansanordnarna uppger att verksamheten är satt under ekonomisk press, och 75 procent har redan tvingats göra neddragningar på grund av den tuffa ekonomiska situationen. Det handlar om färre tjänstemän (hos 14 procent av assistansanordnarna), men framför allt minskade resurser till utbildning (49 procent) eller att man anställer personliga assistenter till lägre ingångslöner (43 procent). Detta är anpassningar som klart försämrar verksamheten och något som skyndsamt måste åtgärdas. En höjning av schablonen för timersättningen motsvarande löneutvecklingen är akut och väl befogad.

Att leva med mycket låga inkomster påverkar levnadsförutsättningar och inskränker den personliga friheten. När en person med funktionsnedsättning bor i en bostad med särskild service enligt LSS minskar valfriheten när det gäller bostadsläge och pris, då de är beroende av de sociala ersättningssystemen för sin försörjning. Detta kan se olika ut i olika delar av landet, och därför menar vi att det behövs en översyn av hur kommunerna

tillämpar merkostnadsprincipen och regelverken om förbehållsbelopp i LSS och socialtjänstlagen.

Personer med funktionsnedsättning eller annan funktionsvariation ska också ha samma möjligheter att flytta till en annan kommun som vilken person som helst, oavsett om det handlar om att man vill flytta närmare en familjemedlem eller för att arbeta eller studera. Det ska vara självklart att en person som flyttar från en kommun till en annan ska ha möjlighet att få sin LSS-insats medflyttad.

Det finns flera skäl till att personer med funktionsnedsättningar har sämre ekonomi än den övriga befolkningen. Många har lägre utbildningsnivå och är ensamboende, vilket påverkar den ekonomiska situationen negativt. Andra faktorer som belastar ekonomin är möjlighet att arbeta heltid, fördyrande levnadskostnader för hjälpmedel, medicin, kost etc.

Anhörigstöd

Först och främst ska barn och ungdomar med funktionsnedsättning få det stöd de behöver i form av personlig assistans. Föräldrar till barn och ungdomar är de som ofta tvingas ta ett övermäktigt anhörigansvar när till exempel assistansen dras in. Det bästa anhörigstödet man kan ge föräldrar som är anhörigvårdare är att inte låta föräldraansvaret bli alltför långtgående, vilket det ofta blir då man drar ned på assistansen och andra insatser för barnen och ungdomarna. Föräldrar till funktionsvarierade barn kan behöva få avlastning och stöd ibland för att orka med.

Föräldraansvaret finns alltid där, precis som för alla barn, men det får inte leda till att man inte kan fortsätta att yrkesarbeta, då det ofta kan leda till att familjen får sämre ekonomi och därmed sämre förutsättningar. Det måste bli tydligare vad begreppet föräldraansvar avser så att inte godtycklighet och skillnader råder runt om i landet. Den service och det anhörigstöd som ges ska alltid vara likvärdigt i hela landet. Om familjen så önskar och Försäkringskassans regler uppfylls ska man ha rätt att ha sin förälder som assistent, men det får inte innebära att man inte också ser de anhörigas behov av avlastning ibland.

Familjer där ett eller flera barn har en funktionsnedsättning eller särskilda behov är oftast tyngda av mängden kontakter med olika myndigheter. Det finns ett behov av förbättrat stöd i form av en person som kan fungera som spindeln i nätet, en samordnande koordinator. En samordnande funktion skulle öka tryggheten och befria föräldrarna från en del av den omfattande administration av olika insatser som finns kring ett barn med funktionsnedsättning.

Personlig assistans är en av de viktigaste reformerna någonsin för personer med omfattande funktionsnedsättningar. Den är en förutsättning inte bara för goda levnadsvillkor utan för liv. Det finns omkring 100 000 personliga assistenter och av dem är 70 procent kvinnor och 22 procent närstående till assistansanvändaren.

Vi menar att alla anställda oavsett relation till assistansanvändaren ska ha lön och ersättning utifrån det arbete de utför och inte utifrån vem de är.

Funktionsrätt i skolan

Alltför många skolor har fortfarande bristande fysisk tillgänglighet, och många unga med funktionsnedsättning kan på grund av otillgängliga lokaler inte gå i önskad skola.

När möjlighet att välja skola begränsas minskar möjligheten att tillgodogöra sig undervisning och att vara socialt aktiv. Skollagen bör förtydligas så att det framgår att skolor ska ha grundläggande fysisk tillgänglighet. Det är också viktigt att alla lärare har grundläggande kunskaper kring arbetet med elever med olika typer av funktionsvariationer. Detta bör även omfatta rektorsutbildningen.

Det behövs även ett förbättrat regelverk för stöd och särskilt stöd till skolorna. En elevs behov av stöd och hjälp måste utredas skyndsamt om läraren eller föräldern anmäler till rektorn.

Sverigedemokraterna vill också se över inkluderingstanken där alla elever ska lära sig samma sak, på samma tid och i samma klassrum. Det har framhållits en rädsla för att barn med olikheter och svårigheter ska exkluderas, och därför har specialklasser och speciallärare sållats bort. Klassläraren har istället tvingats hantera alla barn oavsett förutsättningar, vilket inte varit rättvist för någon. Detta drabbar inte minst barn med neuropsykiatriska funktionsnedsättningar. Inkludering har lett till exkludering för många elever som blir utan extra stöd och hjälp i storklass, vilket i sin tur resulterar i att de inte klarar av skolan.

Trygg och flexibel förskola

Mat av god kvalitet

Matkvaliteten är oerhört viktig för såväl vuxna som förskolebarn. God matkvalitet påverkar den personliga hälsan, orken och utvecklingen. Valet av råvaror påverkar miljön och det öppna landskapet. Det bästa är om härodlade råvaror kan användas, tillagning sker på plats och halvfabrikat väljs bort. På så sätt erhålls en matkvalitet som kan mäta sig med de bästa skolköken i Europa. Måltiderna är en central del för barnen och i tillvaron på förskolan. Måltiderna innebär och möjliggör pedagogiska inslag, de innebär samling och social samvaro. Kosten i sig själv behöver vara näringsrik, av god kvalitet, välsmakande, väl tillagad, och kött skall vara producerat på ett sätt minst motsvarande svensk djurlagstiftning. Att äta ordentligt, regelbundet och mat av god kvalitet påverkar barns hälsa, utveckling och inlärningsförmåga, välmående och förmåga att vara aktiva. Om så är möjligt finns många fördelar med att omvandla mottagningskök till tillagningskök eller att närliggande förskola, skola och eventuellt även äldreboenden samverkar med tillagningskök. Genom tillagningskök möjliggörs även pedagogiska inslag i måltidsprocessen, där barn delvis kan delta. Sverige ligger högt i topp som ”matnation” med välrenommerade kockar och restauranger som vunnit flera utmärkelser och priser internationellt. Kompetensen kan med fördel användas även vid tillagningskök, samverkande kök och genom att ta fasta på vällagad mat baserad på närproducerat inom förskolan.

Nationella riktlinjer för pedagogisk omsorg

Ett alternativ till förskolor är pedagogisk omsorg. Trots att denna form av omsorg är ett viktigt alternativ till den traditionella förskolan är den inte uppmärksammas i samma utsträckning som förskolan. En problematik är det professionella dilemmat eftersom verksamheten oftast drivs i personalens eget hem samt frågeställningar om huruvida

verksamheten verkligen kan beskrivas som pedagogisk. Utgångspunkten ska alltid vara barnets bästa. Alla barn är inte redo att vid exempelvis ett års ålder möta omvärlden i en större barngrupp med begränsad uppmärksamhet. Därför är pedagogisk omsorg vid sidan av förskola eller hemmavistelse ett viktigt alternativ för att upprätthålla valfrihet för varje unikt barn.

Möjligheter och även regler ska vara jämförbara för pedagogisk omsorg i hela landet. Premisserna ska även vara jämförbara mellan förskola respektive pedagogisk omsorg på annan plats. Det finns behov av att inrätta nationella riktlinjer som tar fasta på jämförbara krav på hur den pedagogiska omsorgen ska bedrivas och på att verksamheten ska erbjudas likvärdiga möjligheter oavsett var omsorgen bedrivs.

Enligt Skolverket ska förskolans läroplan vara vägledande. Den är alltså inte bindande för pedagogisk omsorg. Skollagen (2010:800) tar i kapitel 25 upp vissa premisser som ska gälla pedagogisk omsorg. Det finns allmänna råd daterade 2012 för pedagogisk omsorg, vilka förmedlas via Skolverket. Råd är bra men otillräckligt. Större likvärdiga möjligheter behöver ges. I enlighet med en av slutsatserna i utredningen om fritidshem och pedagogisk omsorg (U 2018:08) anser Sverigedemokraterna att de allmänna råd som Skolverket ger ska förtydligas och göras om till föreskrifter av närmast berörd myndighet. Valfriheten och mångfalden skall värnas, och Sverigedemokraterna motsäger sig ett etableringsstopp för pedagogisk omsorg utan menar att framtida verksamhet istället ska ha tydligare regelverk att förhålla sig till.

Öppna förskolan

År 2019 fanns den öppna förskolan i 215 av Sveriges 290 kommuner. Öppna förskolan är en frivillig verksamhet där nyblivna föräldrar kan träffa andra föräldrar, få tips och råd om föräldraskapet och låta barnen leka. Den öppna förskolan är öppen för barn redan innan de uppnått åldern för att gå i den vanliga förskolan och är öppen för alla barn och föräldrar fram till dess att förskoleklassen tar över. I vissa kommuner har den öppna förskolan även öppet på tider när den ordinarie förskolan är stängd, som exempelvis kvällar och helger. Skolverket har en mycket kort beskrivning av den öppna förskolans verksamhet och det är snarare respektive kommun och region som själva tolkar och planerar sin verksamhet. Den öppna förskolan spelar en mycket stor roll för integrationen och är för många nyanlända föräldrar den första kontakten med andra föräldrar och vårdnadshavare. Öppna förskolans uppdrag behöver därför förtydligas generellt och även inkludera ett uppdrag att stimulera barns språkutveckling.

Julia Kronlid (SD)

Linda Lindberg (SD)

Angelica Lundberg (SD)

Carina Ståhl Herrstedt (SD)

Christina Östberg (SD)

Mikael Eskilandersson (SD)

Roger Hedlund (SD)

Per Ramhorn (SD)

Michael Rubbestad (SD)

Patrick Reslow (SD)

Robert Stenkvist (SD)